

Найбільший український поет Тарас Шевченко народився 9 березня 1814 в селі Моринцях на Київщині. Перші його дитячі спомини вгадуються в Кирилівці, куди його батько, кріпак пан Енгельгард, переселився. Уже перші звичини його життя загрожували кріпацтву, яке передчасно загнало в могилу його матір. Після цього Тарасів батько оденився вдруге. Наступили побої маучи, сварки та колючі між дітьми. Тараса віддали на науку до сільського дяка-підпечі Богорського, який замість вчити молодого хлопця посилав його часта окопана та змушував над безсильним Тарасом, коли прийшов паний з кошиком, 1825 р. наступав друга трагедія Тараса. Його батько, що охороняв своїх синів перед переслідуваннями маучи та чужих людей, вибрав і Тарас став круглим сиротою. Але душа Тараса прагне знання і він шукає людей, які його навчили добра. В селі Лисинці а потім Тарасівці відшукує людей, які навчили його майстрескої луги, бо від найменших років Тараса тисне виснаження до майстрески, і коли після довгого блукання він наешті знаходить собі учителя, мушкетера панського дібр Димитренку забрав Тараса до кухонної служби. Одначе Тарас на кухні довго не працює. Як Енгельгард зображає його на кімнатного козачка. Тарас мав сидіти в передній і ждати, поки не покличе його пан і не звелить подати собі лавки. Тяжкі кудні переслідуванням осягають собі малий Шевченко українськими піснями та віршуваннями образів. І хоч за цю охоту до малювання довелося багато терпіти йому від свого пана, то все таки Тарас малювання не покидає. У Вільваршаві, куди він виїхав разом зі своїм паном, він далі збирає пейзажі малювати і рисує далі. Вкінці і сам Енгельгард добачив у свого козачка цінний талант до малювання, і базачи мати зі свого кріпака що найбільше корисне для себе, він віддає Шевченка на науку до славного маляра Шинкевича у Варшаві. Але у цього доброго учителя Тарас довго не міг учитися. Шинкевич помер в польсько-польському 1831 р. і Тарас разом з паном їде до Петербургу. Тут він попадає до Шраєва, що має далі вчити Тараса малювати. Але цим дослідний майстер посилає Шевченка малювати стіни та паравани. Згевіро "наукою" у Шраєва; Тарас бере олівців та пенів і над вечір їде в сад, де відраховує статуї. При такій роботі одного дня побачив його українське товариство. Зацікавився Тарасом, познайомив його з Гребінкою, зі секретарем академії мистецтва Григоровичем, великим московським маляром Врубловим та вчителем царських дітей, московським поетом Жуковським. На цей раз Тарасові щось успіхнулася. Нові його знайомі побачили, що Тарас це людина непересічна з здібностей і рішили допомогти йому викупитися з неволі. Врублов намалював портрет Жуковського, цей портрет продали і за вторгнення гроші викупили 22 квітня 1838 р. Шевченкові волю. Цей день був найщасливішим днем в житті поета...

По викупленні з кріпацтва кидався Шевченко у вир життя і праці. Вчився під проводом Врублова в академії мистецтва малярства, доповнював прогалини освіти та писав вірші. В 1840 р. з'явився його перший "Кобзар", де містилися його перші твори: Душа моя, Червоний, Катерина, Тополя, На чорні чорні брови, До Олександрівки, Іван Підкова, Тарасова ніч, Перша поява "Кобзаря" викликала дуже неприхильну оцінку з боку москалів [критик Бєлінський], які хотіли бачити вірші Шевченка в московській мові. За те на Україні "Кобзар" викликав величезне захоплення. В рік після появи першої Тарасової збірки, 1841 р., вийшли його "Гайдамаки". Коли поет в 1843 та 1845 рр. відвідав Україну [другий раз як член археографічної комісії в Києві, з порученням якої мав робити малюнки до альбому "Етюдів на Україну" то його скрізь вважали як національного пророка. Але постої було сумно бо бачив українських панів, що гуляли, забувши свій парів, бачив цілу Україну в темряві, а український парів в кріпацтві. І поет тоді своїм вогнистим словом звернувся на тих, які "правдою торгують", "людий загригають в тяжкі дні" та "душають дугу в могого брата". Кріпацтва Шевченко ненавидів цілим своїм гарячим серцем. Тому і захопився ідеєю Кирило-Методієвського братства, даючи їм вміст у тогочасних своїх поезіях.